

ZPRÁVA

Vyšetřovací komise Poslanecké sněmovny pro zjištění skutečností v souvislosti s arbitrážním řízením ve věci CME vs. Česká republika.

Ustavení a práce Komise

Komise byla zřízena usnesením Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR č. 492 z 16. schůze ze dne 21. května 2003 a doba její činnosti byla stanovena do konce roku 2003. Později byla její činnost prodloužena usnesením č. 882 na 23. schůzi Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR dne 19. 12. 2003 do 30. 6. 2004, a k dalšímu prodloužení její činnosti došlo usnesením č. 1189 z 33. schůze ze dne 23. 6. 2004 do 31. 12. 2004, a poté usnesením č. 1434 z 39. schůze Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, konané dne 17. 12. 2004, byla znovu prodloužena do konce února 2005.

Komise se sešla celkem na 21 schůzích, celkem provedla 32 výslechů, vyslechla celkem 28 svědků, z nichž svědkové Železný, Příbáň, Havlíková a Josefík byli vyslechnuti dvakrát, přičemž u svědkyně Havlíkové bylo zapotřebí požádat jak Ministerstvo financí ČR, tak CME o zbavení mlčenlivosti.

Komise pracovala ve složení: Stanislav Křeček předseda, Miroslava Němcová místopředsdkyně, ověřovatelé: Ivana Levá, Vladimír Říha, a dále členové Josef Janeček, Miloslav Vlček, Antonín Zralý, Táňa Fischerová, Tomáš Vrbík, za zemřelého Jiřího Patočku se stal členem Komise Ivan Langer.

Závěrečnou zprávu většinovým hlasováním schválila Komise na své poslední schůzi dne 28. ledna 2005. Poměry hlasů: 7 hlasů pro, 1 hlas proti.

Základní východiska pro práci Komise.

Komise, v souladu s určením své působnosti, se nezabývala vzájemnými obchodními vztahy mezi řadou soukromých právnických i fyzických osob, které ve sporu mezi CME, ČNTS, CEDC, SBS a další vystupují - ač jejich vzájemné spolupráci, činnosti a vztahům je věnována značná mediální pozornost - ale soustředila svoji pozornost i dokazování výhradně jen na hledání odpovědnosti týkající se České republiky.

Komise konstatuje, že v předmětné věci byly vydány dva arbitrážní nálezy, a to ve věci Ronald S. Lauder vs. Česká republika - Londýn, září 2001 (dále "londýnská arbitráž") a ve věci CME Česká republika B.V vs. Česká republika, září 2001 a březen 2003 (dále "stockholmská arbitráž"), které je třeba hodnotit společně především proto, že **na základě naprosto stejného způsobu dokazování a na základě provedení stejných důkazů, dospěly oba arbitrážní senáty ke zcela rozdílným výsledkům pokud jde o odpovědnost České republiky.** To Komise považuje za mimořádně závažné, za skutečnost, která tento výsledek sporu významně odlišuje od běžné praxe arbitrážních řízení a musí vzbuzovat **významné pochybnosti, pokud jde o objektivitu a rovné postavení účastníků arbitrážních řízení.**

Již při zkoumání samotných podmínek řízení konstatuje Komise skutečnost, která, pokud se Komisi podařilo zjistit, nebyla nikdy v průběhu arbitrážního řízení namítána, přesto, že podle některých názorů mohl významně posílit postavení ČR ve sporu: arbitrážní řízení bylo zahájeno na návrh společnosti CME Czech Republic B. V. (dále "CME"), organizované podle zákonů Nizozemí, která tvrdila, že Česká republika porušila své závazky vyplývající z Dohody mezi Českou a Slovenskou Federativní republikou a Nizozemským královstvím z 29. 4. 1991 o podpoře a vzájemné ochraně investic. Tato dohoda byla vyhlášena pod č. 569/1992 Sb., po zániku čl. federace převzala Česká republika práva a závazky z této dohody vyplývající. Třeba podotknout, že tato dohoda byla ze strany ČSFR sjednána jako tzv. smlouva vládní (zjevně nebyla ratifikována prezidentem ČSFR po souhlasu daném Federálním shromážděním), ačkoliv podle čl. 36 odst. 3 tehdy platného ústavního zákona č. 143/1968 Sb., o čl. federaci, bylo vyžadováno, aby před ratifikací mezinárodní smlouvy byl dán souhlas Federálního shromáždění nejen k mezinárodním smlouvám hospodářským obecné povahy (o takovou smlouvu v tomto případě patrně nešlo), ale i k mezinárodním smlouvám, k jejichž provedení je třeba zákona Federálního shromáždění. Právě o takovou smlouvu však v daném případě zřejmě šlo: smluvní strany (státy) se jí totiž zavazují zabezpečit investicím investorů druhé smluvní strany nestranné a spravedlivé zacházení atd. (čl. 3 až 7), k čemuž bylo v ČSFR nepochybně třeba také náležitých úprav zákonných.

Přesto však byla a je tato dohoda pro Českou republiku mezinárodněprávně závazná (od 1. 6. 2002 viz čl. 1 odst. 2 Ústavy, podle něhož Česká republika dodržuje závazky, které pro ni vyplývají z mezinárodního práva). Naproti tomu však (protože k její ratifikaci nedal Parlament souhlas) **není součástí právního řádu a neplatí pro ni pravidlo, že stanoví-li mezinárodní smlouva něco jiného než zákon, použije se mezinárodní smlouva (čl. 10 Ústavy ve znění účinném od 1. 6. 2002).** Je třeba mít na zřeteli, že dohoda ukládá povinnosti ve směru ochrany investic smluvním stranám (státům), počítá však s možností sporů mezi jednou smluvní stranou a investorem druhé smluvní strany (čl. 8 Dohody - podle čl. 1 písm. b) Dohody pojem "investor" označuje fyzické osoby, které jsou občany jedné ze smluvních stran v souladu s jejím právním řádem, resp. právnické osoby zřízené v souladu s právním řádem jedné ze smluvních stran).

Komise konstatuje, že pokud jde o zahájení a podmínky arbitrážního řízení, existuje spor, **zda ČR ve stockholmské arbitráži uplatnila včas zásadu nedostatku jurisdikce, totiž námitku nedostatku soudní pravomoci arbitrážního soudu.**

ČR totiž namítala nedostatek pravomoci soudu, neboť "CME neprokázala, že investovala nějaké jmění v ČR" a "Nárok CME není investičním sporem podle Úmluvy". Tuto námitku soud zamítl s odůvodněním, že "podle zásad UNCITRA (Komise OSN pro mezinárodní obchodní právo - pozn. Komise) je nutno se obhajoby, která by poukazovala na nedostatečnou soudní pravomoc, vzdát, pokud na nedostatek jurisdikce nebylo poukázáno včas". Arbitr jmenovaný českou stranou ve svém "Záporném stanovisku proti předpokládanému nálezu rozhodčího soudu" konstatuje, že vše, co česká strana ve svém vyjádření uvedla "je dostatečné jako vznesení námítky ohledně nedostatku soudní pravomoci. Není rozhodující, že tato námitka nebyla později opakována".

Pro posouzení celé věci bylo rozhodující, jaké právní předpisy platily v té době a jak dalece jednotlivé právnické i fyzické osoby se jimi řídily a respektovaly je. Komise dále zkoumala podmínky udělení licence a zejména pak klíčovou - jak se později

ukázalo - otázku tzv. licenčních podmínek podle právních předpisů platných v rozhodné době. **Konstatuje, že zákon č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, vycházel po celou dobu své platnosti a účinnosti z těchto principů:**

Provozovatelem vysílání je ten, kdo získal oprávnění k vysílání udělením licence podle zákona o vysílání, nejde-li o tzv. provozovatele ze zákona. Držitelem licence může být právnická nebo fyzická osoba (§ 3 zákona o vysílání). O možnosti udělit licenci společně dvěma nebo více osobám se zákon o vysílání nezmiňoval a takový postup by podle názoru Komise nebyl právně přípustný. Licence opravňovala jejího držitele (provozovatele) - a jenom jeho - k vysílání v rozsahu a za podmínek stanovených zákonem o vysílání a jinými právními předpisy (§ 10 odst. 1).

Licenci udělovala žadatelům po zániku čl. federace již pouze Rada ČR pro rozhlasové a televizní vysílání; na udělení licence nebyl právní nárok, uplatňovala se tedy volná úvaha Rady (§ 10 odst. 3), "volná" ovšem jen v mezích ústavního pořádku, jakož i účelu a smyslu zákona o vysílání (nikoliv absolutní libovůle).

Účastníkem řízení o udělení licence byl pouze ten, kdo o udělení licence požádal (§ 11, odst. 3). Protože v řízení o žádosti o udělení licence i v dalších řízeních podle zákona o vysílání se postupovalo podle správního řádu (§ 21 zákona o vysílání), nebyli účastníky řízení o žádosti o udělení licence ani ti, kdo by popř. tvrdili, že mohou být rozhodnutím ve svých právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech přímo dotčeni (§ 14 odst. 1 správního řádu - zákona č. 71/1967 Sb.), což ostatně vzhledem k předmětu řízení ani nemohlo přicházet v úvahu. Zákon o vysílání zakládal oprávnění a ukládal povinnosti jen provozovatelům vysílání (držitelům licence), nikoli tedy také osobám jiným.

Udělená licence byla "*nepřevoditelná*" (§ 10 odst. 2); nynější zákon číslo 231/2001 Sb. u tohoto principu setrval a jen poněkud upřesnil, že "*licence je nepřevoditelná na jinou osobu*" (§ 12 odst. 7). Znamenalo to v podstatě, že oprávnění a povinnosti vyplývající z licence udělené osobě A nemohla tato osoba žádným soukromoprávním ani veřejnoprávním způsobem "*převést*" např. na osobu B, která by pak tato oprávnění a povinnosti měla sama osobně namísto osoby A, že však takový "*převod*" nemohl legálně provést ani správní orgán (legální cestou by mohlo být udělení licence osobě B). Zákazem "*převoditelnosti*" mělo být zjevně vyjádřeno, že udělená licence je vázána na určitou osobu, že tedy udělující akt je správním aktem in personam, podmíněným tím, že právě tato určitá osoba splňuje podmínky stanovené k ochraně veřejného zájmu. V daném případě není udělující akt správním aktem in rem, tedy aktem vztahujícím se např. k určité věci (ve fyzickém smyslu) nebo k určitému zařízení, který obvykle podle výslovných ustanovení zákonů opravňuje a zavazuje i právní nástupce toho, komu byl akt vydán (např. nabyvatele stavby, pro niž bylo stavební a kolaudační povolení vydáno předchozímu vlastníkovi). Zákon o vysílání nereguloval způsob, jímž si provozovatel (držitel licence) zajišťoval tzv. servisní služby; i v takových vztazích byl ovšem provozovatel povinen dodržovat povinnosti, které pro něj ze zákona z licence vyplývaly, nemohl tedy např. platně převést na osobu zajišťující pro něho servisní služby svoje práva a povinnosti vyplývající z toho, že byl držitelem licence.

V těchto souvislostech se pak Komise zabývala především těmi okruhy problémů, ohledně kterých prováděly obě arbitráže důkazy, a to:

Udělení licence na televizní vysílání CET 21 v r. 1992 a právní zajištění spolupráce mezi držitelem licence (CET 21) a servisní organizací (ČNTS), jejíž hlavním akcionářem byla (později) CME :

Rozhodnutím Rady ČR pro rozhlasové a televizní vysílání (dále též Mediální Rada) ze dne 9. 2. 1993 byla společnosti s ručením omezeným CET 21 udělena licence k celoplošnému televiznímu vysílání. Podmínky ve smyslu § 12 odst. 3 zákona o vysílání byly stanoveny (popř. změněny) usnesením Rady ze dne 11. 5. 1993 a držitel licence je akceptoval. Kromě podmínek vyjadřujících povinnosti vyplývající již přímo ze zákona (a výkladu některých těchto podmínek) jsou tu uvedeny např. tyto podmínky (k jejichž dodržování se držitel licence zavázal) a to podmínky č. 17 a 18:

"Držitel licence se zavazuje, že

jakékoliv změny právnické osoby, která je držitelem licence, skladby kapitálu investorů, vedoucí ke změně kontroly nad jejichž činností, a ustanovení společenské smlouvy mezi držitelem licence a investory předloží předem ke schválení Radě. Tato společenská smlouva je součástí podmínek licence. Účastníky této společenské smlouvy jsou držitel licence, CEDC a Česká spořitelna, a to v rozsahu a za podmínek stanovených touto společenskou smlouvou; CEDC jako v podmínkách licence stanovený účastník společenské smlouvy a další investoři stanovení společenskou smlouvou nebudou zasahovat žádným způsobem do programování televizní stanice, a zvláště nebudou zasahovat do redakční nezávislosti zpravodajských pracovníků;"

Lze sice předpokládat, co Rada podmínkou 17) za tehdejší situace sledovala, z právního hlediska však není nesporná - např. jak mohla být společenská smlouva mezi držitelem licence a "*investory*" (výslovně vyjmenovanými) součástí podmínek licence? Důvody sporu mezi CME a Českou republikou jsou obsáhle pojednány zejm. v konečném rozsudku rozhodčího soudu (Stockholm, 14. 3. 2003) a spočívají v tvrzení že "*CME vlastnila 99% akcií v České nezávislé televizní společnosti, s. r. o. (dále "ČNTS"), české televizní servisní firmě; tento vlastnický podíl získala postupně. ČNTS spoluzaložily v roce 1993 společností CEDC (Central European Development Corporation GmbH, německá společnost pod stejnou konečnou kontrolou jako CME) s podílem 66%,....., a to "jako společný podnik za účelem poskytování vysílacích služeb společnosti CET 21. "Protokol o založení ČNTS byl součástí licenčních podmínek, které definovaly spolupráci mezi společností CET 21 jako držitelem licence a firmou ČNTS jako provozovatelem vysílací stanice. Společnost CET 21 do ČNTS vložila právo užívat licenci "bezpodmínečně, neodvolatelně a na výlučné bázi" a za svůj vklad v naturálních získala vlastnický podíl 12% ve společnosti ČNTS.*

VI. Železný byl jednatelem ČNTS a generálním ředitelem CET 21. Protokol o založení společnosti ČNTS byl po pečlivém posouzení Radou touto Radou schválen (k tomu viz dále v části "Zjištění Komise") 20. dubna 1993 a v únoru 1994 ČNTS a CET 21 zahájily vysílání podle licence prostřednictvím svého nově vzniklého média vysílací stanice TV NOVA. Společnost ČNTS poskytovala veškeré vysílací služby, včetně nákupu a produkce programů a prodeje reklamního času pro společnost CET 21, která fungovala pouze jako držitel licence. (...) i když dvojí ředitelská funkce dr. Železného v CET 21 a v ČNTS neumožňovala jasné určení pravomoci." (citováno z odůvodnění nálezu stockholmské arbitráže).

Komise považuje ze nesporné, že licence byla udělena jedině a pouze společnosti CET 21, že naše právo v té době neumožňovalo, aby někdo jiný, než právě jen držitel licence, s ní jakkoliv nakládal. Současně však Komise konstatuje, že Rada udělila licenci společnosti složené z osob, které zcela zjevně neměly reálné možnosti finančními počínaje, aby licenci

využily, tedy aby zahájily televizní vysílání.

II. Vztahy mezi držitelem licence CET 21 a servisní organizací ČNTS v souvislosti s činností CME v r. 1992 - 1995:
Ačkoli provozovatelem vysílání byla společnost CET 21 (držitel licence - § 3 odst. 1 zákona o vysílání), stavěla se do pozice provozovatele vysílání ČNTS, což patrně leckdy mátló i správní orgány a soudy. Lze to dokumentovat např. tímto případem: Zákonem č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy, byla s účinností od 1. 4. 1995 podrobněji regulována i reklama na léčivé přípravky a prostředky zdravotnické techniky, prováděná prostřednictvím komunikačních médií, mezi něž byla zařazena také "televize". Povinnosti provozovatelů televizního vysílání při vysílání reklam byly již upraveny v § 6 zákona o vysílání, uvedeným zákonem byl do zákona o vysílání vložen ještě nový § 6a s nadpisem "Zařazování reklam do pořadů". Dozor nad dodržováním pravidel pro reklamu na léčivé přípravky a prostředky zdravotnické techniky v televizním vysílání byl svěřen Ministerstvu zdravotnictví, které za údajné porušení těchto pravidel v září a dalších měsících roku 1995 uložilo rozhodnutím z 6. 12. 1995 ČNTS (!!) pokutu. Zamítavé rozhodnutí o rozkladu napadla ČNTS žalobou ve správním soudnictví, aniž by namítla, že není provozovatelem vysílání (držitelem licence). Vrchní soud v Praze napadené rozhodnutí zrušil (rozsudek z 28. 4. 1997 čj. 7A 55/96-34) vzhledem k pochybnostem, zda k porušení uvedených pravidel došlo, a "jen pro úplnost" poznamenal, že je třeba také zkoumat, zda žalobce (ČNTS) je držitelem licence k vysílání. To obecně vytvářelo dojem, že ČNTS má jakýsi podíl na licence, což ovšem jak ČNTS, tak CME zneužívaly.

III. Důsledky změny zákonů o rozhlasovém a televizním vysílání v r. 1995:

Novelou zákona o vysílání (zákon č. 301/1995 Sb.) bylo umožněno požádat o zrušení podmínek licence, čehož i CET 21 využila, "s tím důsledkem, že Rada ztratila svůj nejsilnější nástroj ke kontrolování a řízení držitelů licencí". "V důsledku jistých interakcí mezi Radou a společností CET 21 včetně ČNTS souhlasili akcionáři ČNTS v roce 1996 se změnou Protokolu o založení ČNTS a nahradili vklad společnosti CET 21 "užívání licence" "užíváním know-how licence". Spolu se změnou vkladu v podobě užívání licence společnosti CET 21 a ČNTS uzavřely servisní smlouvu. Tato smlouva se poté stala základem pro výslužkové služby poskytované společností ČNTS společnosti CET 21 pro provoz TV NOVA. Okolnosti, příčiny a události související s touto změnou a obchodní a právní důsledky z ní plynoucí jsou předmětem sporu mezi stranami."

Činnost Rady pro rozhlasové a televizní vysílání a Komise Parlamentu v letech 1994 až 2000:

Po zrušení licenčních podmínek Rada spolupracovala s VI. Železným jednak jako s generálním ředitelem CET 21, ale také jako s jednatelem ČNTS. Docházelo k celé řadě jednání, která měla upřesnit spolupráci mezi držitelem licence a servisní organizací a přitom k mnoha sporům.

Dne 12. května 1994 přijal výbor pro vědu, vzdělání, kulturu, mládež a tělovýchovu (VVVKMT) Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky usnesení č. 199/1994 ke Zprávě o stavu vysílání a o činnosti Rady ČR pro rozhlasové a televizní vysílání (tisk 855), ve kterém konstatoval, že "Rada akceptuje stav, kdy je soustavně porušováno ustanovení § 3 odst. 1 a § 10 odst. 2 zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, v platném znění, v případě provozování celoplošného televizního vysílání subjektem bez oprávnění k této činnosti. Tím neplní povinnost vyplývající z § 1 odst. 2 zákona č. 103/1992 Sb. o Radě ČT pro rozhlasové a televizní vysílání, v platném znění, přičemž o těchto skutečnostech v předložené Zprávě poskytla zavádějící informace."

Proto VVVKMT doporučil v tomto usnesení Poslanecké sněmovně neschválit Zprávu předloženou v tisku 855.

Poslanecká sněmovna Zprávu RRTV neschválila (19. schůze, dne 2. června 1994) a požádala Radu o vypracování dodatku ke Zprávě.

RRTV předložila sněmovně Doplněk Zprávy o stavu vysílání a o činnosti Rady České republiky pro rozhlasové a televizní vysílání jako sněmovní tisk 855 A. V tomto tisku Rada uvedla, že "CET 21, s. r. o. je řádným, registrovaným a přímým spolumajitelem ČNTS, s. r. o. ČNTS je zmocněna držitelem licence na základě řádně registrované společenské smlouvy ke všem úkonům souvisejícím s vývojem a provozem televizní stanice NOVA TV. Účast CET 21 v této společnosti je vyjádřena nepeněžitým vkladem, tj. finačním ohodnocením licence. Licence jako taková do ČNTS vložena není a je oddělena od všech ostatních aktivit ČNTS. Tento postup je v obchodní praxi standardní, byl řádně projednán a schválen licenčním orgánem, tj. Radou a není v rozporu s žádnými platnými právními předpisy. Byl konzultován s řadou předních právních expertů českých i zahraničních."

Při novém projednání Zprávy včetně Doplnku VVVKMT doporučil Poslanecké sněmovně Zprávu schválit (usnesení č. 224/1994), Poslanecká sněmovna však na své 21. schůzi dne 9. července 1994 Zprávu neschválila, požádala vládu o předložení zásad nového zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání do konce roku 1994, a Radu odvolala. Dne 8. prosince 1995 schválila Poslanecká sněmovna návrh poslanců Přibáně a dalších na vydání "zákona, kterým se mění a doplňuje zákon č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 103/1992 Sb., o Radě ČT pro rozhlasové a televizní vysílání, ve znění pozdějších předpisů, podle sněmovního tisku 1821, ve znění společné zprávy výborů podle sněmovního tisku 1957 včetně schválených pozměňovacích návrhů."

Tento zákon, vyhlášený pod č. 301/1995 Sb., nabyl účinnosti dne 1. 1. 1996.

Mezi nejdůležitější úpravy patřilo vypuštění odst. (3) z § 12 původního mediálního zákona (č. 468/1991 Sb.), který stanovil: "(3) Součástí rozhodnutí o udělení licence jsou kromě podmínek uvedených v odstavci 2 rovněž podmínky, které provozovatelé vysílání stanoví orgán udělující licenci.."

Dne 12. února 1996 požádala Rada dr. Bárta, pracovníka Ústavu státu a práva při Akademii věd České republiky, o podání znaleckého posudku týkajícího se oprávnění společnosti ČNTS provozovat televizní vysílání. Dne 19. února 1996 podal dr. Bárta požadovaný znalecký posudek vytištěný na papíře s hlavičkou Ústavu státu a práva při Akademii věd České republiky. Na základě předpokladu, že televizní vysílání TV Nova bylo provozováno společností ČNTS (která nebyla držitelem licence), dospěl autor k závěru, že může být zahájeno správní řízení za účelem udělení pokuty společnosti ČNTS za neoprávněné vysílání. Kromě toho by Rada mohla rozhodnout o zrušení licence společnosti CET 21.

Dne 13. března 1996 se konalo jednání Rady a společnosti CET 21. Diskutovalo se o několika otázkách, mezi nimi např. o vztahu mezi společnostmi CET 21 a ČNTS z hlediska provozování televizního vysílání. Rada byla znepokojena skutečností, že společnost ČNTS provozuje televizní vysílání bez toho, aniž by byla držitelem - nebo spoludržitelem - licence. VI. Železný, jednajícím jménem společnosti CET 21, argumentoval, že současná situace byla schválena Radou. Na žádost Rady bylo nakonec dohodnuto, že bude vypracován a dále projednán návrh smlouvy o poskytování úkonů a služeb mezi společnostmi CET 21 a ČNTS. Bylo rovněž dohodnuto, že společnost CET 21 ve své žádosti o zrušení licenčních podmínek ze dne 2. ledna 1996 nebude požadovat zrušení Podmínky č. 17. Přesto tak později učinila!

Dne 21. března 1996 společnost CET 21 požádala o zrušení Podmínky č. 17.

V dubnu 1996 předložily společnosti CET 21 a ČNTS - v souladu s požadavkem z jednání dne 13. března - Radě dva návrhy dohody upravující jejich právní vztahy. Dne 2. května 1996 poskytl Ústav státu a práva při Akademii věd České republiky Radě právní posudek týkající se obou výše uvedených návrhů dohody mezi společnostmi CET 21 a ČNTS. Závěr posudku byl ten, že situace společnosti CET 21 byla vyřešena správně, přičemž hlavním bodem bylo to, že nikoliv ČNTS, ale CET 21 provozovala vysílání na vlastní účet. **Tento posudek byl ovšem v rozporu s posudkem dr. Bárty (viz shora), který Radě potvrdil pravý opak.**

Dne 15. května 1996 vyjádřila společnost CME svou obavu týkající se zamýšlených změn Společenské smlouvy vyplývajících z výše uvedených návrhů dohod. CME konkrétně poukázala na předpokládanou pravomoc společnosti CET 21 odebrat společnosti ČNTS povolení k používání licence, pokud by ČNTS údajně porušila dohodu.

Dne 23. května 1996, po dalších dvou jednáních mezi Radou a společnostmi CET 21, uzavřely ČNTS a CET 21 novou dohodu upravující jejich právní vztahy. V preambuli Dohody se uvádělo, že se Společenská smlouva nemění. **Dohoda v podstatě stanovila, že společností CET 21 je držitelem licence a provozovatelem televizního vysílání, že licence je nepřenosná a není předmětem vkladu společností CET 21 do společnosti ČNTS. Úlohou společností ČNTS bylo zajišťovat televizní vysílání.**

Dne 4. října 1996 podepsaly společnosti CET 21 a ČNTS dohodu určující jejich právní vztahy tak, jak byly upraveny v pozměněné Společenské smlouvě. Dohoda z října 1996 byla podobná Dohodě z května 1996. Hlavní rozdíl představovalo ustanovení Dohody z října 1996 o tom, že tato dohoda neměla vliv na výlučnou odpovědnost společnosti CET 21 za programovou skladbu.

Dne 6. listopadu 1996 vydal právní odbor Rady vnitřní sdělení o právních aspektech Dohody z října 1996. Uvádělo se v něm, že uvedená dohoda "nepochybně reaguje na zahájení správního řízení proti společnosti ČNTS za neoprávněné vysílání s cílem postavit věc tak, že se společnost ČNTS tohoto protiprávního jednání nedopouští". Sdělení nicméně vyjádřilo určité pochyby, zda Dohoda z října 1996 tohoto účelu plně dosáhla.

Dne 14. listopadu 1996 vydala společnost CME sdělení vyjadřující své obavy v souvislosti se zamýšlenou změnou článku 1.4.1 Společenské smlouvy. Hlavní obavou společnosti CME bylo to, že navrhovaná změna by umožňovala společnosti CET 21 zvolit jinou stranu, která by z licence měla prospěch.

Tentýž den se konalo jednání akcionářů společnosti ČNTS, tj. CME, ČS a CET 21. Článek 1.4.1(a) Společenské smlouvy byl změněn a nahrazen následujícím zněním: "společnost dostala bezpodmínečné, neodvolatelné a výhradní právo používat a udržovat know-how a učinit je předmětem prospěchu společnosti v souvislosti s licencí, jejím udržováním a ochranou". Kromě toho bylo společnosti ČNTS uděleno právo získat licenci od společnosti CET 21 "v případě změny právních předpisů a změny převládajícího výkladu právní veřejnosti."

Dne 5. února 1997 byla Dohoda z října 1996 pozměněna tak, že nahradila všechna předchozí ujednání mezi společnostmi CET 21 a ČNTS, týkající se jejich právních vztahů.

Dne 12. února 1997 byl zápis společnosti ČNTS v obchodním rejstříku pozměněn tak, že v předmětu podnikání společnosti byla vymazána věta "provozování televizního vysílání na základě licence č. 001/93".

Dne 21. května 1997 uzavřely společnosti ČNTS a CET 21 dohodu nazvanou "Smlouva o spolupráci při zajišťování služeb pro televizní vysílání" společně s dodatkem k této dohodě, která nahrazovala všechna předcházející ujednání mezi stranami. Dohoda z roku 1997 potvrzovala, že společností CET 21 je držitelem licence a provozovatelem televizního vysílání a nese výlučnou odpovědnost za programovou skladbu. Společnost ČNTS měla výlučná práva a povinnosti poskytovat služby pro televizní vysílání.

Tentýž den převedla společnost CME celý svůj podíl ve společnosti ČNTS na holandskou společnost CME Czech Republic B. V. (dále také "CME") za částku 52 723 613 USD.

Dne 31. ledna 1998 vydala Rada zprávu za rok 1997 pro Poslaneckou sněmovnu P ČR. Zpráva obsahovala dlouhé prohlášení o vztahu mezi Radou a společnostmi ČNTS a CET 21. Mediální Rada vysvětlila, že právní vztah vytvořený v době udělení licence splňoval tehdejší platné právní předpisy a podmínky licence, zejména Podmínky č. 17 a 18, byly stanoveny ve shodě se zákonem. Když došlo ke změně Mediálního zákona se současným zahrnutím ustanovení o zrušení všech podmínek, Rada protestovala s odůvodněním, že "prakticky ztratila všechny možnosti kontrolovat společnost ČNTS a její vztah ke společnosti CET 21. (...) Situace se zásadně změnila poté, co novela zákona o vysílání nabyla účinnosti. Podmínky licence, které prakticky zaručovaly legalitu existujících vazeb mezi držitelem licence a servisními firmami, byly anulovány a Rada musela řešit problém, jak za nově vzniklé situace řešit problém výrazného rozvolnění možností regulace. Rada si nechala vypracovat k souvisejícím otázkám expertní posudek a na jeho základě iniciovala postupně jednání s dotčenými společnostmi a zahájila správní řízení ve věci neoprávněného vysílání (...)". **Společnost CET 21 a ČNTS podnikly potřebné kroky k tomu, aby provedly potřebné úpravy změnou svých zápisů v obchodním rejstříku a dohodami stanovujícími jejich vzájemné právní vztahy. Tyto kroky vedly k ukončení správního řízení ve věci neoprávněného televizního vysílání. Rozhodnutí Rady však nebylo jednomyslné (5 členů bylo pro, 3 proti a 1 se zdržel hlasování), a dokonce odráželo "velké rozdíly v názorech na tento případ".**

V. Okolnosti tzv. Zápisu z jednání Rady 2. 3. 1999:

Dne 2. 3. 1999 mělo údajně dojít k jednání mezi V. Železným a některými členy Rady u příležitosti údajně tzv. "navštěvního dne" (pochybnosti Komise o tomto setkání jsou popsány v části této zprávy, která se zabývá zjištěními Komise), což, podle v podstatě shodných výpovědí svědků, byla jakási forma styku Rady s občany, kteří se jinak jednání Rady neúčastní. **Podle stockholmské arbitráže** proběhlo toto jednání takto:

Podle "zápisu" ze zasedání Rady ze dne 2. března 1999 dr. Železný, který byl v té době generálním ředitelem TV NOVA (ČNTS) a výkonným ředitelem CET 21, navštívil Radu pro rozhlasové a televizní vysílání u příležitosti tzv. navštěvního dne. Podle zápisu byly důvodem k jeho návštěvě "současné vztahy se zahraničním investorem a současná vnitřní situace investora". VI. Železný informoval Radu o předpokládaných finančních obtížích držitele 99% akcií ČNTS, tedy CME (CET 21 držela jedno procento akcií). VI. Železný informoval Radu o konfliktu mezi CET 21 (v níž v té době držel VI. Železný většinový podíl 60% akcií) a ČNTS, a o skutečnosti, že CET 21 stanovila CME termín, v němž musí provést změnu společenské smlouvy. Pokud CME tento termín nedodrží, CET 21 prodá svůj jednoprocenní podíl v ČNTS a odejme ČNTS vysílací licenci, pokud ČNTS nebude ochotná souhlasit s novým uspořádáním ohledně "prodeje reklamy, technologického provozu a technické podpory". Pokud CME toto navrhované řešení nepřijme do 20. března, CET 21 tuto "čistou alternativu" prosadí. VI. Železný z titulu své funkce výkonného ředitele a akcionáře CET 21 požádal Radu o podporu proti ČNTS, a to navzdory tomu, že byl také generálním ředitelem této společnosti, podle stockholmské arbitráže o toto:

"CET 21 by ráda požádala Radu, aby opakovala některá svá prohlášení (výlučnost, odejmutí licence) v souvislosti se všemi kroky podniknutými v souladu s vývojem vztahů mezi CET 21 a Radou. Pokud dojde k porušení zájmů ČNTS, je třeba Železného podpořit oficiálním či neoficiálním dopisem. Mají zájem o dlouhodobou stabilitu, a to rovněž v souvislosti se znovudělením licence. Žádají tímto Radu, zda by byla ochotná připomenout zásady, které projednávala s NOVOU v průběhu

různých správních řízení a dalších jednání.”

VI. Železný dále údajně vysvětlil novou plánovanou právní strukturu, kterou hodlal prosadit v ČNTS:

“Jedná se přesun od obecné [servisní] smlouvy k pěti konkrétním smlouvám. Jedinou výjimkou je výlučnost v případě znovuudělení licence. Železný žádá o zaslání dopisu znovu definujícího obecné zásady, na jejichž základě by bylo možné společníkům navrhnout soubor dostatečně konkrétních dohod. Pokud se Rada rozhodne, že takový dopis není vhodný, neboť by naváděl k některým formulacím tohoto skutku, Železný tuto situaci vyřeší. Jako jednu z listin by potřeboval nově datovaný příslušný dokument. Společníci považují za vhodnější na něj nereagovat a neriskovat tak trestní postih, pokud by okamžitě pravdivě neinformovali o provedených změnách (dodatku)...”

Při dalším jednání Rada navrhla dr. Železnému, aby jí předložil konkrétní návrhy. “Zápis” dále uvádí:

“Máme společný zájem. Pro Železného není problém tyto otázky formulovat. Současná verze smlouvy bude přiložena. Jsou ochotni předat nám připravené smlouvy, aby byla záležitost průhlednější”.

Následujícího dne, tedy 3. března 1999 VI. Železný zaslal Radě dotazník na hlavičkovém papíře CET 21. V dopise se uvádělo, že komunikace mezi Radou a dr. Železným by měla zůstat utajena:

“Je pro nás nesmírně důležité, abychom formulované zásady dostali ve formě nezávislé zprávy Rady, zasláné v odpověď na náš požadavek. Toto stanovisko bychom rádi použili při jednáních se smluvními partnery, aniž bychom museli odhalit další interní záležitosti naší společnosti...”

“Považujeme tuto formu spolupráce se správním orgánem, tedy ve formě předběžného dotazu a odborné konzultace, za velice vhodnou, a rádi bychom ji uplatnili i v budoucnosti...”

VI. Železný dále nabídl (jak slíbil) předložit Radě novou sadu smluv o budoucí spolupráci s ČNTS. Dr. Železný požádal Radu, aby jí jím navrhované zásady potvrdila:

“Vztahy mezi provozovatelem vysílání a jeho servisní organizací musí být postaveny na nevýlučném základě, protože výlučné vztahy mezi držitelem licence a organizací mohou vést k převedení některých činností a práv závislých na držení licence, které nejsou podle zákona převoditelné. Podle našeho názoru by si CET 21 jako operátor měla objednávat služby od servisních organizací za běžné ceny, které by respektovaly pravidla rovné soutěže. O výběru služeb by měla rozhodovat licencovaná společnost nezávisle, aby tyto služby odpovídaly profilu televizní stanice stanoveném licenci. Kvalita takových služeb musí splňovat požadavky licencované společnosti. Aby úroveň poskytovaných služeb odpovídala podmínkám licence a českým právním předpisům, musí mít licencovaný subjekt možnost vybrat si příslušné služby kdykoliv a u kohokoliv podle svého uvážení. Tato podmínka vyplývá z jeho zodpovědnosti za provozování televizního vysílání...”

Na tento dopis reagovala Rada dopisem ze dne 15. března 1999, podepsaným předsedou Rady J. Josefíkem a opatřeném oficiální hlavičkou Rady. Rada potvrdila “obecné principy” v šesti bodech, které v podstatě opisují (někdy slovo od slova) návrh VI. Železného. Hlavní rozdíl spočívá v tom, že Rada zobecnila tyto principy nahrazením názvu “CET 21” slovem “provozovatel” nebo “držitel licence”. Obsah těchto bodů a “obecných principů” navržených VI. Železným je v zásadě totožný. Dne 15. prosince 1998 společnosti CME a CET 21 upravily Společenskou smlouvu tak, že do ní zahrnuly všechny předcházející změny.

Podle londýnské arbitráže pak dne 2. března 1999 pořádala Rada jednání, na něž byl pozván pan Železný. Podle “zápisu” z jednání se projednávaly údajně finanční těžkosti společnosti CME. Pan Železný požádal jménem společnosti CET 21 Radu o zopakování některých jejích předchozích výroků o výlučnosti a odnětí licence “ve vztahu ke všem krokům, které jsou v logice vývoje vztahů mezi CET 21 a Radou”. Poté bylo konstatováno, že “pokud chce Železný poškozovat zájmy ČNTS, potřebuje oporu formálního nebo neformálního dopisu”.

Dne 3. března 1999 zaslal pan Železný na papíře s hlavičkou společnosti CET 21 dopis Mediální Radě se žádostí, aby Rada vydala posudek definující vztah mezi CET 21 a ČNTS, který společnost CET 21 použije “pro jednání s našimi smluvními partnery”. Posudek měl tvrdit, že “vztahy mezi provozovatelem vysílání [CET 21] a jeho servisními organizacemi musí být vybudovány na neexkluzivním základě”. Společnost CET 21 “by měla služby u servisních organizací objednávat za ceny obvyklé, aby byla respektována pravidla rovné soutěže(...) licencovaný subjekt musí mít možnost kdykoli a kdekoli zvolit odpovídající služby podle svých úvah”.

Dne 15. března 1999 napsala Mediální Rada společnosti CET 21 dopis mimo jiné konstatující nevýlučný základ vztahů mezi provozovatelem vysílání a servisními organizacemi, odpovědnost provozovatele za strukturu a skladbu programů a přidělování provozovateli příjmů z reklamy.

Obě verze události pocházejí z výpovědi H. Havlíkové, která měla shora citovaný zápis vyhotovit, a která u obou arbitráží (i před Komisí) vypovídala jako svědek (nikoliv ovšem jen v této věci). Zápis byl předložen českou stranou arbitrážnímu soudu na jeho žádost. Obě strany, podle stockholmské arbitráže, odsouhlasily překlad tohoto zápisu, neshodly se však na jeho interpretaci.

Významné pochybnosti Komise o věrohodnosti citovaného “zápisu” a dalších okolnostech týkající se tohoto dokumentu, jako klíčového důkazu proti ČR, jsou uvedeny v části této zprávy týkající se vlastních zjištění Komise.

Zjištění komise.

1. Pokud jde o udělení licence, **konstatuje Komise, že Radou byla licence pro televizní vysílání udělena společnosti CET 21, jejíž členy byly fyzické osoby, které zcela zjevně nebyly schopny z řady, především finančních důvodů, zahájit televizní vysílání.** Rada zcela nepochybně počítala s tím, že na provozu televizního vysílání, tedy v podstatě na užívání předmětu licence, se budou podílet i jiné právnické osoby, a to především kapitálovou účastí. Rada předpokládala - v podmínkách udělení licence - že dojde k uzavření obchodní společnosti složené ze tří firem - CET 21, CEDC a České spořitelny. Tím se ovšem podíleli na užívání licence i ti, kterým nebyla udělena.

Předmětem sporů, které Komise nehodlá s konečnou platností řešit, je to, zda přímý vstup zahraničního investora do “licencované společnosti”, tedy do CET 21, byl znemožněn politickou kampaní proti zahraničním investicím do citlivé oblasti televizního podnikání (tzv. “rozprodej rodinného stříbra”), nebo zda zahraniční investor (CEDC) odmítl vstoupit do “licencované” společnosti proto, že by veškeré změny vlastnické struktury podle zákona schvalovala Rada a dostatečnou ochranu jeho investic představovala později zrušená licenční podmínka č. 17.

Přesto nelze přehlédnout, že i londýnská arbitráž konstatuje, že “Česká republika použila proti panu Lauderovi diskriminační a

svévolná opatření a porušila článek II odst. 2 písm. b) Dohody poté, co Mediální Rada pozměnila názor na přímou investici do CET 21 ze strany CEDC, což byla společnost ovládaná panem Lauderem, a nato nepovolila takovou investici a vyžadovala, aby byla vytvořena třetí společnost, tedy ČNTS". Existuje totiž celá řada důkazů o tom, že Rada při udělování licence nejprve souhlasila s přímou účastí zahraničních investic a později toto své rozhodnutí změnila. Londýnská arbitráž se na základě těchto důkazů domnívá, že "rozhodnutí Mediální rady odstoupit od přímé účasti CEDC a přistoupit k smluvnímu vztahu za předpokladu založení třetí společnosti, představuje svévolné a diskriminační opatření".

To však neznamená, že by tyto skutečnosti způsobily samy o sobě vznik škody. Komise konstatuje, že přes uspořádání vzájemných vztahů "licencovaných" a "nelicencovaných" společností, které se podílely na televizním vysílání, které patrně bylo "na hraně zákona", byly jejich vzájemné vztahy upraveny zcela dobrovolně, když všechny zúčastněné strany měly zcela reálnou možnost zvážit budoucí riziko takového uspořádání.

Při hodnocení těchto okolností z hlediska českého veřejného práva je podle Komise třeba vycházet především z toho, co bylo uvedeno shora. **Všichni zúčastnění věděli nebo měli vědět, že oprávnění k televiznímu vysílání má pouze držitel licence, že licence je nepřevoditelná, že provozování vysílání bez oprávnění podle § 3 je správním deliktem, za který má Rada uložit pokutu (§ 20 odst. 6 zákona o vysílání), že zákon o vysílání neposkytuje veřejnoprávní prostředky k regulaci právních vztahů mezi držitelem licence a osobou, která držitelovi licence poskytuje servisní služby, a že ke zrušení podmínek licence došlo na základě zákona č. 301/1995 Sb.. Je třeba poznamenat, že podle licence byl název stanice "CET 21".**

2. Komise z důvodů již naznačených shora odmítá názor vyjádřený stockholmskou arbitráží, že totiž "Rada pro rozhlasové a televizní vysílání záměrně požadovala, aby se ČNTS ve společenské smlouvě vzdala práva na výlučné užívání licence". Komise konstatuje, že ze všech provedených důkazů je naprosto zřejmé, že ČNTS nikdy neměla žádné právo na užívání licence, natož pak na výlučné užívání licence, a že tedy jakýkoliv požadavek Rady ohledně užívání licence ze strany ČNTS - i kdyby takový byl vznesen - nemohl být příčinou škody, kterou vlastník ČSTS - spol. CME - utrpěla. Úmyslné přehlédnutí, respekt. nerespektování této zcela zjevné skutečnosti vylučuje, podle názorů Komise, postavení stockholmské arbitráže jako nezávislého orgánu usilujícího o spravedlivé posouzení věci.

V této souvislosti Komise poukazuje na skutečnost, že stockholmská arbitráž, zcela v rozporu s faktickým právním stavem, se snažila prokázat pravý opak toho, k čemu na základě stejných důkazů dospěla londýnská arbitráž. K tomu jí napomáhaly výpovědi některých svědků. Za všechny jmenuje Komise především M. Landovou, která nabídla své svědectví proti České republice protistraně a přesto, že byla v letech 1993 - 1997 pouze referentkou v kanceláři Rady, vyjadřovala se obsáhle k jejím záměrům a krokům. Podle stockholmské arbitráže prohlásila, "že Rada zahájila správné řízení proti ČNTS ohledně neoprávněného vysílání, aby tím vyvinula na ČNTS tlak a donutila ji změnit společenskou smlouvu, stejně jako provést další změny požadované Radou".

Ve skutečnosti Rada pouze trvala na tom, že vysílat může pouze držitel licence a podnikala kroky proti tomu, že si ČNTS nechala zapsat do obchodního rejstříku zcela neoprávněně i užívání licence na televizní vysílání. **Pokud se tedy v nálezu stockholmské arbitráže hovoří o "nezákonném nátlaku" nebo o "nezákonné okolnosti vyvíjení nátlaku", pak takový závěr může plynout jen ze zlé vůle a z nerespektování skutečného stavu věci.**

Komise konstatuje, že v celé řadě otázek se Rada dostávala do sporů s názory a stanovisky Mediální komise Poslanecké sněmovny nebo i jinými komisemi Parlamentu. Jako příklad velmi problematického rozhodování Rady Komise uvádí 25. schůzi Rady dne 21. 12. 1999, kde došlo k tomu, že Rada, resp. její někteří členové, jednali v přímém rozporu se zájmy České republiky, když přes nesouhlas a varování advokátní kanceláře Clifford Chance, která v arbitrážích zastupovala Českou republiku, schválili změnu licence spočívající v navýšení základního jmění. Pro toto rozhodnutí hlasovali členové Rady Levíček, Štěpánek, Novotný, Josefík, Hůlová, Musil, Hanuš, Tomek, Uhlíř a Muchka. Výslovně požádali o zaprotokolování nesouhlasného stanoviska Milota a Trojan. **Tuto zdánlivě nevýznamnou skutečnost uvádí Komise jako příklad toho, že někteří členové Rady i v době hrozícího arbitrážního sporu prosazovali zájmy, které nebyly v souladu se zájmy ČR.** Tato a další skutečnosti v činnosti Rady byly příčinou pochybností o nestrannosti v rozhodování Rady, avšak nemohly vést ke vzniku škody žádnému z účastníků arbitrážních sporů.

4. S ohledem na skutečnosti uvedené shora se Komise plně ztotožňuje se závěrem londýnské arbitráže, když tato vyslovila, že "žádný ze skutků, nebo absence skutků ze strany Mediální Rady, nezpůsobil investici pana Laudera přímé či nepřímé škody. Skutek, který zapříčinil, že pan Lauder ztratil část své investice byl ten, že CET 21 vypověděla smluvní vztah s ČNTS v r. 1999. Jinými slovy obchodní vztahy mezi CET 21 a ČNTS přežily všechny údajné skutky či absence skutků ze strany Mediální Rady. To trvalo do té doby, než pan Železný změnil stranu a rozhodl se jednat v zájmu CET 21, kterou v roce 1999 ovládal, proti ČNTS, ve které již neměl přímou ani nepřímou kontrolu."

5. Komise nemůže nekonstatovat vážné výhrady k právnímu zastupování České republiky, zejména před stockholmskou arbitráží. Poukazuje v tomto smyslu na některé znepokojivé signály. Např. v dopise Rady č. 286/02/2953, obsahující odpovědi Rady na informaci Ministerstva financí, uvádí Rada, že "MF by mělo zvážit, zda ČR je ve výše uvedeném sporu zastupována dostatečně kompetentně" a dále "Rada již v minulosti upozorňovala Ministerstvo financí na výhrady vůči advokátní kanceláři Clifford Chance a i nyní doporučujeme v odpovědi Ministerstvu financí opět na výhrady Rady upozornit". Výběr advokátní kanceláře výběrovým řízením, na jehož výsledek měla významný vliv i požadovaná cena, se patrně ukázal jako nevhodný. Členové tehdejší vlády i svědkové k této věci slyšení (svědkové Mertlík, Rusnok, Zeliinka, Mládek) však jakékoliv pochybnosti v této věci odmítli. **Přesto Komise shromáždila dostatek důkazů, které vážnou pochybnost o kvalitním zastupování zájmů České republiky advokátní kanceláři Clifford Chance potvrzují.** Komise má taktéž vážné pochybnosti o tom, zda zástupci Ministerstva financí ČR prokázali schopnost efektivně bránit zájmy státu u mezinárodních arbitráží.

6. Skutečností, která do značné míry ohrozila postavení České republiky zejména u stockholmské arbitráže, byl poslanecký návrh novely zákona o rozhlasovém a televizním vysílání č. 301/1996 Sb., která umožnila změnu ust. § 12 odst. 3 zákona o vysílání, podle něhož součástí rozhodnutí o udělení licence jsou kromě podmínek uvedených v § 12 odst. 2 (technické podmínky vysílání) "rovněž podmínky, které provozovateli vysílání stanoví orgán udělující licenci". Ust. § 12 odst. 3 bylo totiž s

účinností k 1. 1. 1996 novelou zrušeno, současně však bylo novým textem § 12 odst. 2 stanoveno, že součástí rozhodnutí Rady o udělení licence může být výrok, že údaje, týkající se programové skladby vysílání, uvedené žadatelem v jeho žádosti o udělení licence, jsou pro provozovatele (držitele licence) zčásti nebo zcela závazné.

Komise však považuje za zásadní, že licenční podmínky bylo možné zrušit jen na základě žádosti provozovatele a kdyby tedy CME o zrušení podmínek licence, což objektivně investici CME ohrožovalo, nepožádala a o její zrušení neusilovala, nestalo by se tak. CME tedy sama a dobrovolně o zrušení licenční podmínky požádala a sama tak ohrozila své investice.

7. Komise se rovněž zabývala problematikou vedení dvou arbitráží současně, resp. možnosti, že by při stejném předmětu sporu a v zásadě při stejném okruhu účastníků nebylo vhodné vést pouze jednu arbitráž. Podle názoru Komise neučinila Česká republika, resp. její zástupci, vše potřebné proto, aby proběhla pouze jedna arbitráž, čímž by, s ohledem na výsledky londýnské arbitráže, mohly být výsledky pro Českou republiku příznivější. Důvody, proč se tak stalo, nejsou dostatečně zřejmé, za to jsou zřejmé rozpory ve výpovědích vyslechnutých svědků. Tak svědek L. Zelinka při svém výslechu před Komisí dne 6. 2. 2004 uvedl: "*Nabízeli jsme dvě varianty postupu. První variantou bylo, aby neproběhla dvě izolovaná řízení, ale vlastně jedno. Ve druhé variantě ČR nabídla, aby spor byl vyřízen dle dohody o podpoře a ochraně investic mezi USA a ČR*". Ve svém písemném vyjádření ze dne 29. 3. 2004 však tento svědek uvedl, že vlastně šlo o návrh protistrany a že "*podání dvou oddělených žalob v rámci dvou oddělených arbitrážních řízení na základě dvou odlišných mezinárodních smluv v téže věci bylo podle názoru České republiky zneužitím procesních pravidel o vedení sporu v rámci mezinárodního práva*".

Tento "*názor České republiky*" však obě arbitráže, londýnská i stockholmská, odmítly jako zcela neopodstatněný. Stockholmská arbitráž konstatuje, že "*již v dopise ze dne 10. 11. 2000 odpůrce (tedy Česká republika - pozn. Komise) prohlásil, že nebude souhlasit s tím, aby arbitráž proti CME byla vázána rozhodnutím Tribunálu Spojených států*". Tatáž arbitráž konstatuje, že "*v Prvé fázi tohoto řízení odpůrce (tj. Česká republika - pozn. Komise) výslovně a opakovaně odmítl jakoukoliv koordinaci Londýnské arbitráže a této arbitráže*". A dále pak, že "*odpůrce znovu odmítl akceptovat kterýkoliv z navrhovatelových alternativních návrhů shrnutých v dopise ze dne 10. 11. 2000*", ačkoliv jeden z těchto návrhů spočíval v tom, že "*strany této arbitráže jsou vázány rozhodnutím Londýnského tribunálu v otázce, zda došlo k porušení Smlouvy*".

Naproti tomu advokátní kancelář Clifford Chance ve svém písemném stanovisku nazvaném "Odpovědi Parlamentní komisí" čj. 114/O4, sděluje, že z hlediska mezinárodního procesního práva nebylo možné tato dvě arbitrážní řízení spojit" a dále "*Česká republika se bránila souběžnému konání dvou arbitráží hned několika způsoby*".

Postup zástupců České republiky se v této otázce Komisi jeví nejen jako nesrozumitelný, ale i chybný. V případě spojení obou věcí by rozhodoval tribunál v jiném složení, což by bezpochyby bylo ku prospěchu ČR.

Česká strana nevnesla námitku litispendence (na námitku, že ve stejné věci již bylo řízení zahájeno před jiným orgánem) ani námitku rei iudicatae (tedy, že stejná věc byla již rozhodnuta v jiném řízení). Neuplatnění námitky rei iudicatae v arbitrážním řízení bylo zjevně chybné. To se ukázalo v řízení před švédským odvolacím soudem, když česká strana námitku litispendence a rei iudicatae v soudním řízení uplatnila (nikoliv v čisté podobě, nýbrž v podobě námitky "zneužití procesu"), švédský soud ji odmítl s poukazem na ustanovení švédského práva, podle něhož nelze námitku litispendence a rei iudicatae uplatnit, nebyla-li předem uplatněna v rozhodčím řízení.

Ve věci jmenování rozhodce za českou stranu projevilo ministerstvo financí zásadní neznalost reality mezinárodní arbitráže. Jmenování odpovídajícího soudce je základním strategickým úkolem. Cílem je jmenovat takovou osobu, která má váhu ve světě mezinárodního práva. Odpůrcův rozhodce dr. Schwebel je známý americký znalec mezinárodního práva a bývalý soudce a předseda Mezinárodního soudního dvora v Haagu. I když českou stranou jmenovaný arbitrážní soudce je zkušena a významný český právník a expert na české právo, bylo by bývalo zapotřebí jmenovat osobnost, která se již dříve úspěšně utkala s dr. Schwebelem na mezinárodním kolbišti a pochází z anglosaské kulturní a jazykové oblasti. Takového rozhodce by dr. Schwebel a dr. Kühn (který byl jmenován předsedou arbitrážního tribunálu) nemohli vyšachovat ze hry, jako se to stalo v případě dr. Handla, a jehož přítomnost by garantovala potřebnou rovnováhu uvnitř sboru rozhodců a ochotu tribunálu naslouchat argumentům české strany. Rovněž při jmenování třetího arbitra bylo třeba aktivně hledat a prosazovat osobu, kterou česká strana zná a jíž důvěřuje, a nikoliv pouze souhlasit s doporučením arbitra protistrany na dr. Kühna. Obvykle bývá třetí rozhodce jmenován po posouzení většího počtu kandidátů, což se v tomto případě nestalo a česká strana pasivně přistoupila na jmenování dr. Kühna předsedou rozhodčího tribunálu, a to pouze na doporučení arbitra jmenovaného protistranou. Ve světle tohoto zanedbání jsou všechny stížnosti na to, že dr. Schwebel a dr. Kühn strhli na sebe rozhodovací pravomoc a ignorovali námi jmenovaného dr. Handla, zbytečné. V rozhodčím řízení pravomocně rozhoduje většina, tj. v případě nejednotnosti dva rozhodci. **Pochybení při výběru rozhodce bylo základní příčinou neúspěchu české strany, a od něho se odvozují téměř všechny ostatní nezdary, které českou arbitráž potkaly.**

Mimořádnou pozornost věnovala Komise dokumentu nazvanému "*důkaz R 47*", tedy tzv. záznamu z jednání ("*navštěvního dne*") Rady ze dne 2. 3. 1999. Je třeba především zdůraznit, že toho dne se žádný "navštěvní den" - tedy zvláštní forma setkávání členů Rady s veřejností- nekonal, takový navštěvní den se konal až následujícího dne. Dne 2. 3. se konala pouze návštěva VI. Železného na jednání Rady, kvůli níž Rada přerušila své řádné jednání a vyhlásila (jen na několik hodin) "navštěvní den". Přesto, že jinak se z návštěvních dnů, jako z neformálních setkání členů Rady s občany, žádné záznamy nepožadovaly, právě tohoto dne, kdy Radu navštívil VI. Železný, si pracovnice úřadu Rady H. Havlíková pořídila - podle své výpovědi před Komisí i před stockholmskou arbitráží, "*pro svoji soukromou potřebu*" - pouhý záznam tohoto jednání, který nebyl podepsán ani autorizován, jeho správnost nebyla nikdy nikým ověřena a který zůstal ve služebním počítači, který svědkyně zanechala v místnostech Rady po ukončení svého pracovního poměru.

V tomto záznamu se objevuje, jak již shora uvedeno, věta, že Železný hodlá poškozovat ČNTS a žádá Radu, aby mu v tom pomohla. **Komise vyjadřuje vážné pochybnosti týkající se tohoto závažného, a pro stockholmskou arbitráž dokonce klíčového, dokumentu, a to z několika důvodů:**

Tento dokument předložila arbitráži česká strana a z provedených důkazů nejsou okolnosti tohoto předložení zcela zřejmé. Pokud např. svědek L. Zelinka ve svém písemném vyjádření tvrdí, že se tak stalo "*podle nařízení Tribunálu z 22. 12. 2000 (viz*

Order No. 6), podle kterého byla Česká republika povinna předložit dokumenty uvedené v Revused Reques for Dokuments včetně záznamů nebo jiných poznámek z jednání mezi Dr. Železným a Radou za dne 2. 3. 1999", lze vyslovit vážnou pochybnost, že by česká strana byla povinna předložit i soukromé neidentifikovatelné a nikterak neověřitelné a neověřené poznámky účastníků jakýchkoliv jednání.

Alé i kdyby se tak stalo a česká strana byla, podle nařízení arbitráže a na žádost protistrany, povinna předložit i takové záznamy, zůstává nezodpovězena otázka, jak se vůbec druhá strana dozvěděla, že takový soukromý záznam existuje, jak se dozvěděla jeho obsah, aby mohla požádat arbitráž o nařízení jeho vydání protistranou a jak ta věděla, že obsah tohoto soukromého záznamu je pro ní příznivý a dokládá její tvrzení. Tyto skutečnosti vzbuzují vážné pochybnosti o úrovni důkazního řízení, zejména u stockholmské arbitráže.

Avšak problematická je i obsahová stránka "záznamu". Podle písemného vyjádření svědka L. Zelinky "došlo během jednání Londýnského tribunálu ke změně překladu Záznamu, která byla schválena dr. B. Kleinem, arbitrem jmenovaným Českou republikou" a i později došlo během arbitrážních jednání ke sporům o skutečný význam jednotlivých slov v angličtině (např. zda "poškozoval" znamená "to cause lasting harm" apod). K těmto sporům se Komise, vzhledem k pochybnostem o samotné relevantní existenci záznamu, nevyjadřuje.

Mimořádnou pochybnost však vzbuzuje skutečnost, že dr. Havlíková, údajná autorka tohoto dokumentu, byla k jeho obsahu vyslechnuta až u stockholmské arbitráže, nikdy nebyla ani našimi právními zástupci (ač s představiteli advokátní kanceláře, zastupující českou stranu, byla v častém styku) ani jinými představiteli české strany předem upozorněna na existenci takového "důkazu" - když jeho překlad byl předmětem jednání předcházející londýnské arbitráže - ale - a to považuje Komise za mimořádně závažné - svědkyně byla k okolnostem pořízení tohoto dokumentu a jeho obsahu vyslýchána jen právními zástupci české strany. **Svědkyně před rozhodčím tribunálem výslovně popřela autentičnost tohoto dokumentu** ("určitě jej (Rada - pozn. Komise) neschválila", "ze způsobu, jakým je to napsáno, předpokládám, že znění samotné nebylo na schůzi použito a že to je moje osobní poznámka"), klade právní zástupce české strany (!) další dotaz, kterým má být jistá autenticita dokumentu potvrzena ("...když čtete tuto poznámku měli bychom ji posuzovat jako Vaše vnímání, Vaše vlastní chápání toho co bylo řečeno...?")

S ohledem na řečené, jen na okraj, Komise však vyjadřuje pochybnost o tom, že by VI. Železný takto otevřeně, před členy Rady, vyjadřoval v podstatě zákon porušující názory a požadavky, když bylo zřejmé, že několik členů Rady není jeho záměrem - jak ukázalo např. výše zmíněné hlasování o navýšení jmění - příznivě nakloněno, resp. pochybnost o tom, že by ti členové Rady (Milota, Trojan) ponechali takové záměry bez povšimnutí, a ty by vyšly na světlo až při arbitrážním řízení.

Ohledně obsahu tohoto zápisu byla svědkyně Havlíková dotazována i Komisí, a to opakovaně poté, co byla zbavena mlčenlivosti a v podstatě setrvala na stejné výpovědi jako před rozhodčím tribunálem (*tento dokument není oficiálním zápisem ze zasedání Rady...šlo o moje osobní poznámky*). Vypověděla rovněž, že obsah zápisu "v mnohém připomíná" to, co skutečně napsala, ale současný text, který je obsahem dokumentace arbitráže, zápisem, který pořídila, není! Podle svědeckví dalších osob, které se arbitráže účastnili (L. Zelinka), však svědkyně autenticitu zápisu při svém slyšení před arbitráží potvrdila. K dalším podrobnostem se svědkyně před Komisí odmítla vyjádřit a odvolala se na závazek mlčenlivosti.

Komise považuje za potřebné v souvislosti se shora uvedenými skutečnostmi citovat tyto články z odůvodnění Londýnské arbitráže:

Čl. 227

Arbitrážní soud je toho názoru, že odeslání dopisu Mediální Komise z 15. 3. 1999 nepředstavuje svévolné opatření, a proto nemůže být považováno za porušení dohody.

Čl. 284

Dopis Mediální Rady z 15. března 1999 nepředstavoval "opatření", pokud se jím neporušil zákaz svévolných a diskriminačních opatření.

Čl. 285

Arbitrážní soud je také toho názoru, že řečený dopis nebyl ani svévolný ani diskriminační. Mediální Rada měla vskutku přiměřené důvody, i když tyto důvody nebyly nutně nezvratné, k tomu, aby pokládala existenci výlučného vztahu mezi CET 21 a ČNTS jako nebezpečí de facto převodu licence.

Čl. 286

Mediální Rada si kromě toho zachovala nezávislost na sporu CET 21 a ČNTS. Dopis z 15. března 1999 byl vskutku podstatně odlišný od žádosti o řečený dopis, který podala společnost CET 21 dne 3. března 1999....Tyto rozdíly mezi žádostí CET 21 a dopisem Mediální Rady prokazují, že tento dopis nebyl pouhým naplněním přání pana Železného, který v té době ovládal CET 21.

11. Podle stockholmské arbitráže měl být význam shora uvedeného "záznamu" ze dne 2. 3. 1999 potvrzen skutečností, že se Rada podle pokynů a přání VI. Železného, které jsou v něm vyjádřeny, chovala, což má být doloženo již zmíněným dopisem ze dne 15. 3. 1999. **Komise však konstatuje, že podle jejího názoru nemohl mít tento dopis takový osudový význam, jaký mu byl stockholmskou arbitráží přiznán, totiž jako důkaz spiknutí Rady a VI. Železného proti CME, resp. proti zahraničnímu investorovi.** Skutečný záměr Rady je možné zjistit jen z jejich zcela oficiálních dokumentů a nikoliv ze soukromých a "pro svoji vlastní potřebu" pořízených záznamů jednotlivých členů Rady. Podle českého právního řádu Rada rozhoduje pouze formou správního rozhodnutí, podle správního řádu a jenom takové rozhodnutí je vymahatelné. Pokud by dopis z 15. 3. 1999, byť podepsaný předsedou Rady J. Josefíkem, měl mít právní význam, musel by obsahovat rozhodnutí Rady, ale takové rozhodnutí nikdy vydáno nebylo. Z právního hlediska neměl tedy tento dopis žádný význam a žádné právní důsledky, které by jakkoliv mohly ohrozit investice zahraničního investora, tedy CME.

Zbývá jen dodat, že dopis byl sice adresován VI. Železnému jako generálnímu řediteli CET 21, v té době byl VI. Železný také generálním ředitelem ČNTS, tedy té právnické osoby, která měla být dopisem poškozena. **Důraz, který stockholmská arbitráž klade na dopis ze dne 15. 3. 1999 a důsledky, které jsou z něj v neprospěch České republiky vyvozovány,**

jsou, podle názoru Komise, dokladem nejen o nerespektování českého právního řádu tam, kde měl a musel být arbitráž respektován, ale bezpochyby i dokladem o nerovném postavení účastníků sporu před touto arbitráží.

Komise musí konstatovat, že mezi jednotlivými členy vlády nepanoval jednotný názor na postup ČR ohledně arbitráží.

Komise je velmi překvapena skutečností a považuje za chybu, že mezi svědky nebyla českou stranou navržena osoba, která bezpochyby měla k dispozici řadu relevantních informací a měla k dispozici i řadu důkazů, které mohla předložit, totiž osoba bývalého generálního ředitele protistrany VI. Železného. Ten by s ohledem na svoji bývalou funkci mohl uvést řadu skutečností, které by pozici české strany mohly jen posílit. Neuvedení tohoto svědka vzbuzuje pochybnosti Komise o zájmu zástupců státu na řádném objasnění věci. Komise se při výslechu svědků setkala s **námítkou o povinnosti mlčenlivosti**, kterou byli účastníci, zejména svědkové, před arbitrážemi zavázáni. Na tuto povinnost se odvolala především svědkyně Havlíková. Svědčce Havlíková Komisi sdělila, že byla varována Ministerstvem financí ČR prostřednictvím právníků Clifford Chance, že by si mohla přivodit problémy, pokud by před Komisí vypovídala vázána mlčenlivostí. Komise konstatuje, že tento postup vzbuzuje pochybnosti a je na hraně nežádoucího zasahování do vyšetřování Komise. Komise požádala českou stranu (Ministerstvo financí) o zproštění povinnosti mlčenlivosti, ministerstvo vyjádřilo svůj souhlas, ovšem za logického předpokladu, že stejný souhlas udělí i druhá strana, tj. společnost CME. Ta však odpověděla až na druhou opakovanou žádost Komise dopisem ze dne 30. 6. 2004, kterým byla svědkyně Havlíková mlčenlivosti zbavena. Na povinnost mlčenlivosti se odvolal i svědek dr. Rombald, který jako státní úředník měl zajišťovat styk mezi Ministerstvem financí a advokátní kancelář. Tento svědek však nebyl ani účastníkem řízení před arbitráží, ani zde vystupujícím svědkem. Navíc tento úředník informoval své nadřízené o průběhu arbitrážního řízení, aniž by se při plnění této své pracovní povinnosti mohl na povinnost mlčenlivosti odvolat. Komise proto považuje jeho postoj, pokud jde o jeho odvolání se na povinnost mlčenlivosti, za zcela účelový, neoprávněný a za snahu vyhnout se spolupráci s Komisí.

Závěry Komise.

Rozhodnutí stockholmské arbitráže bylo **tvrdé, neobvyklé** a v mezinárodních odborných kruzích v řadě případů negativně hodnoceno. Arbitři nevzali v úvahu relevantní ustanovení českého práva a k odůvodnění nálezu **byla použita nepravdivá tvrzení** a skutečnosti, které by jako důkaz při řádně vedeném arbitrážním sporu jako důkaz sloužit nemohly.

Toto rozhodnutí je odsuzováno celou řadou odborníků v oblasti mezinárodního práva a mezinárodní arbitráže a vzbuzuje jejich pohoršení. Toto rozhodnutí by mohlo poškodit důvěru států v nezávislost arbitrážních senátů a mělo by se dotknout pověsti a odborného kreditu dotčených arbitrů.

Sama licence byla udělena způsobem a za okolností, které nerespektovaly nezbytnost řádného finančního zajištění užívání licence a tím do budoucna byl vytvořen prostor pro řadu právních problémů.

Samotné postavení Rady na straně jedné jako nezávislého orgánu a současně též orgánu správního, se v důsledku událostí, které řešily arbitráže, ukázalo jako problematické. Komise považuje za nezbytné upozornit na nezbytnost legislativního řešení tohoto problému.

Rozhodnutí stockholmské arbitráže o zaplacení škody, která měla společnosti CME vzniknout, **považuje Komise za nespravedlivé**, neodpovídající provedeným důkazům, za rozhodnutí, které bylo umožněno jen nerespektováním právního řádu České republiky, **využitím pochybných důkazů**, nerespektováním zásad arbitrážního řízení a využitím sporných rozhodnutí Rady a neadekvátní úrovně zastupování zájmů České republiky v tomto sporu.

Komise si je vědoma toho, že společnosti CME vznikla škoda, avšak v žádném případě odpovědnost za tuto škodu nenese Česká republika, neboť ji nemohla nikterak odvrátit. Česká republika porušila své závazky, pokud jde o ochranu investic zahraničního investora, a to prostřednictvím svého správního orgánu, kterým byla Rada. Toto zavinění však nebylo - a zde se Komise zcela ztotožňuje se závěry londýnské arbitráže - v příčinné souvislosti se vznikem škody, když příčinná souvislost je nezbytnou podmínkou k určení odpovědnosti za škodu.

Poškozená společnost CME, resp. její právní předchůdce CEDC, se mohla zcela svobodně rozhodnout, zda se stane společníkem při financování CET 21, když Rada rozhodla, že zahraniční investor nebude přímým účastníkem licence. CME zneužila chování Rady a nezákonným zapsáním do podnikového rejstříku předstírala, že je uživatelem licence, a to i vůči zahraničnímu partnerovi (SBS), dobrovolně a bez námitek podepsala nové uspořádání vztahů s CET 21 po r. 1995, které jen respektovalo platný právní řád a nadále pobírala zisk z tohoto společného podnikání. Konečně poškozená společnost CME sama požádala Radu o zrušení licenční podmínky č. 17, která ji zaručovala exkluzivní podíl na využívání vysílací licence a sama, svým vlastním rozhodnutím, tím ohrozila své investice, resp. později umožnila vznik škody. Komise se proto ztotožňuje s londýnskou arbitráží v argumentaci, že CME (CEDC) souhlasila se změnou podmínek a tím částečně sama přispěla k obrátu, který později nastal. Také personálním spojením CME a CET 21 v osobě VI. Železného CME dlouhou dobu akceptovala všechny kroky, které byly udělány.

7. Česká republika nepostupovala při hájení svých zájmů zcela s respektem k hrozícím důsledkům, nevyužila všech svých možností. Nepoukázala na ústavní problematiku smlouvy o ochraně investic (které si protistrana musela být vědoma), **nevyužila** důkazů, které bylo možné použít (**svědectví VI. Železného**, pokus o prodej CME společnosti SBS) **a dopustila se i procesních pochybení.** Chybou bylo, že se dala dotlačit k arbitráži ad hoc místo arbitráže v rámci Mezinárodního střediska pro řešení investičních sporů při Světové bance. Dále k této situaci přispěla i zdoluhavá jednání soudů, kdy po rozdílných rozhodnutích soudů nižší instance Nejvyšší soud ČR v prosinci 2001 zrušil oba rozsudky a vrátil věc k novému prošetření. Ministerstvo financí podcenilo svou právní pozici v arbitráži, a to se také negativně odrazilo v ochotě hledat smírné řešení sporu.

Komise intenzivně prověřovala tzv. důkaz R47(záznam dr. Havlíkové o jednání VI. Železného s Radou) a konstatuje, že kolem tohoto dokumentu existuje celá řada nejasností, na které rozporné výpovědi svědků nedaly jednoznačnou odpověď, Především kdo tento "důkaz" vložil mezi dokumenty použité v rámci arbitráže, proč česká strana neodmítla relevantnost tohoto dokumentu a dokonce ho sama v arbitrážním řízení použila. Komise konstatuje, že ministerstvo financí a právní zástupci české strany významně podcenili důležitost tohoto dokumentu.

V případech budoucích arbitrážních řízení bude nezbytné, aby jejich přípravě byla, zejména ze strany vlády, věnována mnohem větší pozornost, zejména pokud jde o výběr advokátní kanceláře zastupující českou stranu (standardní "výběrové řízení" bez využití zkušeností ministerstva zahraničí se zjevně neosvědčilo), výběr rozhodce, svědků a dalších skutečností. Koncepce mezinárodní ochrany investic je založena na pojetí absolutní odpovědnosti státu v rozsahu širším, než podle vnitrostátního práva. Stát je proto vždy zranitelnou stranou sporu. Proto je pro budoucnost dobré snažit se vyhnout arbitrážím a hledat spíše narovnání s investorem.

Vláda by měla přezkoumat dosavadní, dosud platné, obdobné smlouvy o ochraně investic, neboť Komise se při své práci setkala s relevantními tvrzeními o jejich nevýhodnosti pro Českou republiku, zejména pokud jde řešení sporů prostřednictvím arbitrážních řízení, tedy nikým nekontrovanými tribunály ad hoc bez možnosti intervence českého právního řádu.

Komise doporučuje Ministerstvu financí ČR, aby nechalo zpracovat nezávislý audit, který by zhodnotil okolnosti výběru právního zástupce ČR v tomto sporu a jeho postup při obhajování zájmů republiky. Považuje za vhodné požádat Nejvyšší státní zastupitelství, aby se seznámilo se závěry Komise i s důkazy, které byly před ní provedeny a posoudilo, zda případně nelze na základě těchto dokumentů odvodit odpovědnost konkrétních osob.

Předpoklady pro fungování Komise

Pokud jde o fungování vyšetřovací Komise, pak Komise konstatuje, že jí nebyl přidělen vyšetřovatel, a to ani přes její opakované žádosti ministru vnitra Stanislavu Grossovi a premiérovi vlády Vladimíru Špidlovi. Bylo argumentováno tím, že není k dispozici vhodný vyšetřovatel s potřebnou odbornou kvalifikací a dále pak tím, že důvodem činnosti Komise je spíše zhodnotit to, co již bylo arbitrážemi zjištěno, nikoliv vyšetřovat nové skutečnosti. Přesto však tato skutečnost zkomplikovala fungování Komise od samého počátku. Bude proto třeba v budoucnu upravit statut vyšetřovacích komisí o spolupráci s vyšetřovatelem obligatorně tak, aby k těmto problémům nedocházelo.

Některé z vyšetřovaných osob odmítly vypovídat před Komisí o rozhodujících skutečnostech s odkazem na to, že jsou vázány mlčenlivostí(především dr. Havlíková). Komise musela požádat o zproštění mlčenlivosti, a i to komplikovalo její práci a bylo důvodem prodloužení vyšetřování a tím i prodloužení doby její existence.

V Praze dne 28. 1. 2005

JUDr. Stanislav Křeček, v.r.
předseda Vyšetřovací komise Poslanecké sněmovny pro zjištění skutečností v souvislosti s arbitrážním řízením ve věci CME vs. Česká republika.